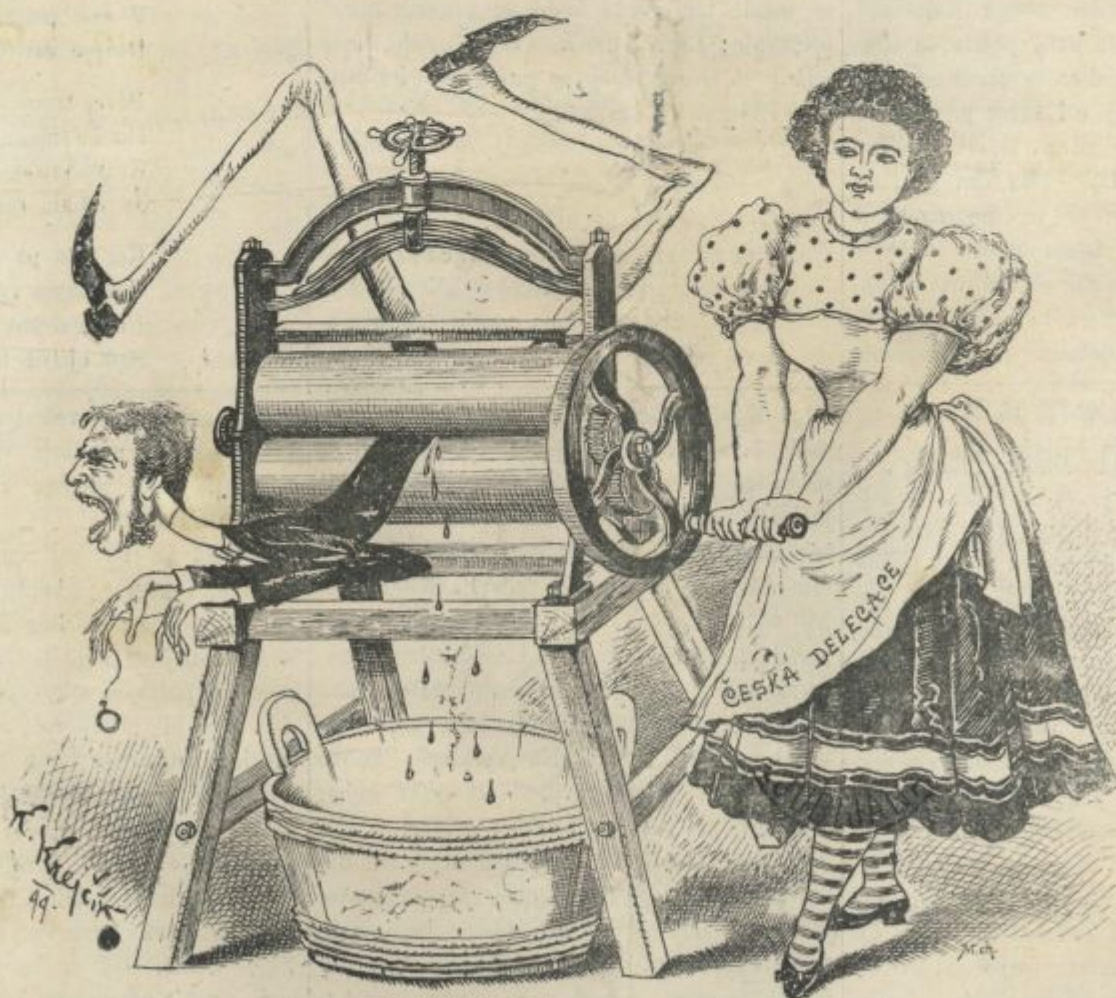

brije trikrat na mesec.

Brivec stane v Avstriji za vse leto **6** kron; zunaj Avstrije **8** kron. — Nefrankovana pisma se ne sprejemajo. Naročnino sprejema upravništvo. — Oglasi se računajo po številu besed. — Uredništvo in upravništvo se nahajata v ulici S. Lazzaro št. 11, II. nadstr.

Medli minister.

Česka delegacija ima grofa Thuna že dolgo v „preši“. — Nam se vidi, da bo težava kaj posebno mastnega sprešati iz tega tako silno medlega ministra. — Čehi se gotovo ne udajo, dokler mu kosti in obisti ne zrahljajo. — Na vse zadnje bode tudi za gospoda grofa dobro — imel bode vsaj mir, kadar ga sprešajo.

Znorel je.

— Ali ste čital tisto žalostno novico iz Rima.

— Ne vem kaj mislite. Povejte le, če je kaj vredna.

Znorel je. Za pustne dneve prišel je bil v Trst, da se prepriča je li res, kar so mu poročali v Rim. Pripeljal se je po železnici. Da si priveže prazni žilodec stopi v bližnjo krčmo, ker je bilo že temno je videl veliko tablo a napisa ni prečital. Naš popotnik je jedel „vampe“ pri Petelinu; oziraje se po gostilni je zapazil neke barve, ki so ga začetkom razveselile a pozneje je videl, da stoji mesto zelene modra barva. Tudi se mu je jezik gostov pozdeval nerazumljiv. Misli si je, to so gotove francozi. Krčmarja vpraša, kdo in od kod so ti ljudje. — Ti so naši Slovenci iz Trsta in okolice. Ni pojedel vampov, ni izpil vina; plačal je in zalopotnil vrata. Pojdem na kavo, da si popravim žilodec; stopil je v Šorlijevo kavarno. Pograbi za bližnji list: „Edinost“, drugi „Narod“ tretji „Slovenec“, četrti „Soča“ zadnjič pride do „Brivca“, pogleda mu glavo. Ali sem v Trstu, ali kje, saj tu Brivec brije naše uboge Kalabreže — „Seme o no semo nella patria de Rossetti“. — Zgrabi za palico in zbeži na zrak. Tekal je naš popotnik cel večer po mestnih ulicah in gledal hiše ali so te res tržaške; šel na pomol sv. Karla, — da vidi je li to jadransko morje, ozre se na magistrat, da vidi ali še stoji na istem mestu in če še gleda proti Rimu. Tako je potoval naš rimski popotnik, dokler ves truden ni zašel Valetičevo krčmo tam blizo bolnišnice. — Zopet se

je našel med Slovenci, kateri so prepevali lepe a njemu neznane pesmi. —

Mislil, da je v naglici izpil kozarec vipavca, plačal in odšel. — Zdaj pa mi je dovolj, grem se odpočiti v gledališče Rossetti; tam bodem vendar našel našo kompanijo. — Tako si je mislil on, ter jo naravnost ukrene po Akvedotu v gledališče. — Ljudstvo je prihajalo od vseh stranij. — To so sami Italijani, tudi lepe italijanke je videl, ki so šle v gledališče. — Zameša se tudi on med množico, plača uhod, odda listek. A že sprejem pri uhođu ga je presenetil — čakali so ga in sprejeli odborniki slovanskega delavskega podpornega društva, prišel je revež na slovenski ples. — Vstopi v gledališče, vse v narodnih barvah, polno ljudi, iz lož so ga gledale slovenske dame. — Mož se obrne proti „stropu“, tam zagleda celo vrsto italijanskih „muzikantov“ in Rossettija med njimi, kateri se mu je prav sladko smejal. — Zastavonosec je v tem vzdignil društveno zastavo, zaigrali so — zaplesali. — Našemu rimljanu pa zašumi v ušesih. Zbeži naravnost na brod, ki je polnoči odplaval v Benetke. —

Vrnil se je domu, vlegel se. Drugo jutro je ustal, ter otožno hodil po rimskih ulicah prepevaje: *Lassè pur che i canti e subì, nella patria de Rossetti no se parla più italian!* Zblaznel je revež. —

Na streljišču.

Narednik: (enoletnemu prostovoljcu kateri pri streljanju nič ne zadene): „Vi prostovoljec kam se mora meriti, da se gotovo zadene?“

Prostovoljec: Pod črno piko, gospod narednik.

Narednik: No tako merite prav, to je pod črno piko, kako to, da iste nikdar ne zadenete?

Prostovoljec: Imam smolo gospod narednik; menim pa, da tudi Vi težko zadenete vsaki dan pod črno piko!

Ročnjski trmasti krivdi zadnja izjava.

Brivec neizprosni
Kaj briješ takó?
Rezki tvoji kosmi
Bole me zeló.

Grehe nakladaš
Na moje rame;
Iz očesa mi scrpaš
Spokerne solze.

Jenjaj pač enkrat
Te prosim lepó
Drugače nakrat
Še bom ob glavó.

Že sodbo pogubno
Podpisavat neso;
V vasi poljubno,
Da me zatiró.

Povej torej dragi,
Da ne znam za pero,
Ki ročnjski veljavi
Je vsekla rano.

Ker ona pa vere
Več nama ne dá,
Kaj mar mi da bere
Sad ojsarih britva!

PODLISTEK.

Črtice iz življenja Blaža Blekarja.

Dragi čitatelj, ako se napotiš po lepi vipavski dolini in si priromal vrh Jejšovice, ti pade pogled na ravno polje; tudi v bližnje gorovje se ozreš nehoté. In tam proti Vitovljam se ti zablješči izmed stoletnih hrastov, obširno poslopje. Že od daleč si domišljuješ, da tu stanuje baje kakšen premožen kmet, ali to ni tako. Tu je naš Blaž doma. Hiša je, kakor pravijo stari ljudje, stanovanje nekdanjih minihov, radi tega se razlikuje od drugih. Tukaj torej stanuje Blaž Blekar. Pa „blekar“ ni pravo ime njegovo. Blekar je le od tedaj, ko se je bil pokazal sosedom kot izvrsten kuhar. Naj ti ne bodi žal, dragi čitatelj in čitateljica, ako ti pripovedujem to, znalo bi kateremu biti v pouk, kako si kuharica lahko pomaga v zadregi.

Blaž namreč si je zaželel bleke ali cmoke. Kupil si je par kilogramov pšenične moke in začel pripravljati testo; ali vliil je

bil v skledo preveč vode. Vraga, to je preredko in mehko, si je mislil. Da bi kupil še moke, to pa je bilo njemu predaleč, zato si je hitro pomagal drugače: priloži malo turšne moke. Sedaj pa je pretrdo, je dejal, moram dostaviti še nekoliko vode pa boče dobro. Ali tudi to pot je dolil preveč, a zopet dostavil moke. Sledujoč je bil vendar enkrat gotov z delom. Kam z njimi sedaj, da se malo osušijo. Stlačil jih je na kos lesa, potem pa kuhal menda tri dni. Na vprašanje koliko „blekov“ si je napravil, bi ti vsaki kuhar odgovoril, da jih bilo okolu 7 kilogr.

Naš Blaž je tudi izvrsten urar. On dobro popravlja ure. Ko kakšno razpara jo pro gleda ako ima še zdrave ude in jo pomaže pa le vkup žnjo, da ne bi se prehladila. — Kako to, pravi on, saj mi ostaja še „en zob“; uro navije, aha, saj vendar le teče ta „zob“ pa utaknem drugi uri.

Nekdaj je imel Blaž tudi jedno kozo, ker pa je bila dobro rejena, se jej je zljubilo,

da ne mara živeti več ter odšla v mesnico da jo pošljejo na drugi svet... Blaž pa se je pritoževal: pol mojega življenja bi dal, ako bi se koza vrnila

Blaž je tudi kaj zanimiva oseba, srednje postave, lepega, prikupljivega obraza, črnih oči, črne brke; ali Bog ne daj, da bi se katera čitateljica zaljubila v vanj, ker on ima že svojo polovico zakonske sreče.

Ako bi keđaj kdo potreboval nočnega čuvaja, namreč, da bi se kdo bal, da ga boče živega vrag vzel, je naš junak v tej službi posebno izvežban. Nikdaj je živel nek gospod, ki je bil zeló strašljiv, zakaj, to se še ne ve. Le-ta je poklical Blaža k sebi ter mu povedal vzrok temu povabilu in mu reče: „Vejš Blaž, kaj je tu per streli, men po noči strašís, ne morem kar nič spati.“ Aha, si je mislil Blaž, čakajte, jaz vas bodem čuval. In res se zmenita radi plačila. Čuvaj je bil zadovoljen z 1 gld. na večer. Gospod pa ni mogel spati radi tega, ker je imel polno

Na vežbališču.

Nadporočnik: (proti rekrutu) Vi ste zabit, kakor osel, hodite kakor stara krava! Ponavljajte pred menoj te besede, da si jih bolj zapomnite.

Rekrut: (resno proti nadporočniku) Vi ste zabit, kakor osel, hodite kakor stara krava!

Nadporočnik: (srdito) Ne govorite meni ampak sebi.

Rekrut: Herr Oberlieutenant! Befehl muss befolgt werden*! Jaz sem storil, kar mi je bilo zapovedano.

Nadporočnik: (jezno) Popravi si hlače! Ab-tretten! Kevc.

Pogovor dveh mož.

Tone: O Janez, kaku je? Slabu vreme, kaj ne?

Janez: Slabu, slabu, mintunajne, či si biu?

T.: Tm-le v Gredišči! Čuj Janez, pej kej ni šule dns, al kej de skačejo in krčijo vrabci na strehi?

J.: Minska dūša, ne! Kej nisō(i) ga vidū tm pr Uoštirščevih, sm djau de ne.

T.: A taku? Sej tede uondan sm ga vidu, ke je šou v šulo po vsem klanci.

J.: Pej lani, ne, mintunajne, kne?! Tisto flajdo je njesū na rami, ma kakū! Dulanjē konc je jemū na rami in rokave pej je vleku po tleh za sabo. Sm djau de ne?!

T.: Ti-m(a) tu be blu fanj z Brivca d' be kšen znou spisat?!

J.: M' še dougu čakajo a ga ne nobrijejo. Minska dūša ne, sm djau de?!

glavo skrbij. Ko odbije najstja, že se čuje nek mačji glas: „Zdaj ti pa vzamem“, in ta glas se je parkrat ponovil. „Jejš, Blaž, al sliš“, je kričal gospod. Blaž se je pa delal kakor da ni slišal. *Kaj pa je, ali nisi nič slišal?* Nič, prav nič, gospod, mene je tudi strah, jaz grem proč in jutri ne bodem mogel nič delati, je jecljal Blaž. *Ne, Blaž, ne hodi proč, dal ti bodem 2 forinta, samo tle bodi in varuj me.* Naravno, da ga je zvesto čuval ker je vedel, da ga vrag ne vzame, ako bi ga on ne vzel.

Ko je bil Blaž enkrat lačen si je mislil: Saj nekđaj sem znal si pomagati, tudi zdaj si bodem. Videl je namreč, da kuharica pripravljala izvrstno pečenko za gospoda. Ko predloži strežnica pripravljeno jed gospodu, so se Blažu sline cedile ter gre k gospodu in mu reče, da bode umrl, ako bode jedel, ker je on, Blaž, videl kako je gad lazil po ognjišču. „Na, nesi preč“, in Blaž je dobil še kupico vina, ker ga je rešil gotove smrti. Drugikrat

Izjava.

Vsled depisa „Iz Hrastnika“ v 4 štev. „Brivca“ je dotičnik hudo razjarjen. Neusmiljen „Brivec“ ga je res malo prehudo obril. No, da je brepenel po županski časti, to menda ni taka krivda kedo si pač ne želi vedno višje priti.

Radi napisa se javlja, da ima mož poleg nemškega, tudi slovenski. Toda „Brivec“ je storil svojo dolžnost, ter obril kakor zna. Dotični sedaj sumniči in obdolžuje za ta čin osebe, ki so o tem popolnoma nedolžne, posebno g. Alojzij Podmenik ni o tem čisto nič prizadet. To potrdi gotovo tudi „Brivec“ in če je treba tudi njegovi pomočniki. (Prav gotovo. Uredništvo). Onega „Sršena“ je pa zgrabila burja, ko je frčal iz Trsta proti domu, ter ga zanesla, da sam ne ve kam. Zatorej je sedaj dotični lahko brez skrbi, ter naj tiho in mirno živi pri svojem poslu. Za naprej naj se več ne meša v stvari, brez katerih lahko živi, potem se mu pa ne bo več treba bati hudomušnih „Sršenov“ in tudi ne hudega „Brivca“.

Sršenovo gnezdo.

Kako je neki čevljar prišel v nebesa.

Stara povest, ki pa se lahko čita kakor nova.

Po nekega čevljarja je prišla smrt, ravno ko je pridno čevelj krpal.

„Priatelj“, ogovori ga smrt, „bila je tvoja zadnja ura. Pusti torej čevelj in pojdi z menoj“.

„Zakaj pa ne“, reče čevljar, „toda če velj bode kmalu gotov in škoda bi ga bilo

si je pomagal ravno tako, češ, da je pes vtaknil gobec v kozico in res jih je pes dobil od Blaža toliko, kolikor jih je mogel nesti.

Pred leti ga je bila napadla huda bolezen, kateri jej pravijo lenoba. Tako ga je bila izdelala, da mu je bilo gorje, ali tudi sedaj si je znal pomagati. Ah, ko bi ga videli, kako se je držal ko je ob cesti prosil milodara; tako krivo je hodil, pa vpogneno, da mu je moral dati vsakdo, ki ga je videl. Pa kako navdušeno je prosil: Oj dragi, draga, vidite me, reveža, kako sem potreben, ali novčič je predroben, patakon, četrtak, bevko mi dajte. Do poldne je prosil, popoldne pa si je mazal želodec s kruhom in vodo, ki je tekla iz soda.

Pri kmeticah je prosil samo masla, češ, da ima bolan želodec in da ga „popcek“ napenja. Sedaj je zopet stari Blaž; večkrat ga skušnjava moti naj bi zopet pričel staro službo, ki je vendar kaj nesla.

Spisal M. s.

na Piskališču.

pustiti, ker ga že tako dolgo krpam. Vsedi se takaj na klop in počakaj, da ga naredim“.

Smrt se vsede in zadremlje, ker je bila trudna od mnogih poti. Zvit čevljar pa hitro njeno obleko pribije z žebli na klop. Ko se smrt predrami, ni mogla od klopi in za čevljarjem, ki se je med tem skrila.

Vsa jezna gre smrt s klopom vred v nebesa, ker jo je bilo sram, da bi s klopom hodila po svetu. Še le v nebesih so jo rešili tiste neprilike.

Ko je Bog izvedel, kaj se je dogodilo s smrtjo, rekel je *smrtnjaku*: „Pojdi pa ti po čevljarja, ker si močnejši in mu boš prej žugal, ako bi se branil“.

Smrtnjak gre in najde čevljarja, ravno ko si je kupal smolo.

Smrtnjak mu reče: „Ker nisi hotel iti s smrtjo, pojdeš pa z menoj!“

„Saj bodem šel“, je odgovoril čevljar, „samo smolo moram prej skubati“.

Na to smrtnjak malo počaka. Ko je čevljar kupal smole, gledal je smrtnjak to opravilo, ker ga ni videl še nikoli. Sedaj spusti čevljar nalašč nekaj smole na tla in prosi smrtnjaka, naj mu jo pobere. Ko se ta pripogne, vlil mu je čevljar za vrat poln kotel vrele smole, da je kar cvihil in naravnost zbežal v nebesa, ne da bi se niti ozrl na čevljarja. Tam so ga vprašali, kje da je pustil čevljarja; on pa jim je odgovoril: „Naj grejo po njega vsi vragi, jaz ne grem nikoli več!“

Ko tako ne morejo čevljarja dobiti v nebesa, spomni se Lucifer, poglavar vragov, na njega ter ukaže malemu, šepastemu vragu, naj čevljarja privede v pekel. Šepasti vrag pride in reče čevljarju:

„Ker nisi hotel v nebesa, pa pojdi z menoj v peke!“

„Koj, koj“, mu odgovori čevljar, „samo obleči se moram nekaj boljše, ker danes je nedelja“. Potom še pripomni vragu: „Vidiš, ljudje gredo tu mimo k maši, ti pa si grd in črn; daj se vendar ta čas skriti v ta čevelj. Čevljar pa je hitro zgrabil za čevelj, ga prime zgoraj vkup in začel mahati in udrihati s kladivom po njem tako močno, da je vragu polomil vse kosti. Ko je čevljar spustil čevelj, je vrag tako bežal, da se je vse kadiło za njim.

Ko je šepasti vrag povedal, kaj se mu je dogodilo, je bil Lucifer zelo nevoljen in je poslal drugega vraga po njega. Pa tudi tega je čevljar tako izdelal, da je ves razbit prilezel nazaj v pekel.

Čevljar je odslej živel tako dolgo, da je bil že sam sit življenja. Zato se je podal sam na drugi svet. Najprej je šel v nebesa in potrkal na vrata. Ko ga pa zagleda sv. Peter,

mu pravi nevoljno: „Ker prej nisi hotel v nebesa ne s smrtjo ne s smrtnjakom, te tudi sedaj ne morem sprejeti notri. Pojdi kamor hočeš!“

Čevljar gre in potrka na peklenska vrata. Prišel pa mu je odpreti ravno isti vrag, katerega je svoj čas tako hudo zmlatil v čevlju. Ko vrag zagleda čevljarja, hitro zaloputne vrata in jame klicati druge vrage na pomoč: „Hitro pridite tiščati vrata, da tisti strašni čevljar ne pride noter, sicer nas bode vse pobil.“ Vragi so tako tiščali, da so s svojimi kremplji predrli les. Čevljar vzame kladivo in jim zabije kremplje v vrata tako, da isti vragi še danes visijo na vratih obešeni za kremplje.

„Kaj pa bode sedaj“, mislil je čevljar sam pri sebi; „v nebesa me nočejo, v pekel se me bojijo! Vendar grem zopet v nebesa, na vsak način me morajo pustiti notri!“ Ko pride tja, ga sv. Peter odganja, kakor prej Čevljar pa le sili notri. Dolgo sta se tako prepirala. Slednjič je rekel čevljar: „Dovoli mi, da vsaj malce pogledam notri, da vidim vsaj, kako je v nebesih. Potem pojdem takoj od tukaj.“

Da bi se sv. Peter iznebil sitnega čevljarja, mu odpre vrata na pol. Ko pa čevljar pogleda notri, opazi za durmi svoj klop. Kakor bi trenil, skočil je čevljar skozi vrata v nebesa in se vsede na svoj stol. Sv. Peter ga je gonil ven; čevljar pa mu je odvrnil: „Kaj mi hočeš? Saj sedim na svojem!“

Tako so morali čevljarja pustiti v nebesih, kjer še sedaj sedi za durmi na svojem stolu.

Moj „kšeft“ ne gre več.

„Tako“, je vzdihnil nek kmet proti svoji polovici, „dokler so me imeli za poštenjaka lahko sem menjaval kožuhe in marsikatero stvar v gostilnah kadar so gostje b'li pijani. A sedaj sem prišel popolnoma ob veljavo, od tedaj pa me je sosed tožil, da sem jaz tisti nebodigatreba. Zagovarjat sem se moral pri sodnji in ako ne bi denarja imel za kožuh plačat, moral bi iti tja kamor se dobi kosilo zastonj, pa vse eno imam še misel draga moja ženka, kako naj bi ženski kožuh brez rokavov za tebe kje, se ve da brezplačno kupil.“

Profesor dijaku: „Vi X, koliko bi Vi tehtali specivično?“

Dijak: (mislil malo pomaje z roko) „Mislim, tam — okoli 40 kvintalov!“

Nabrežinske karikature.

Piše Tugomir Vekoslavu.

V resnici nas zabavljaš,
Ko zvijaš tvoj obraz.
Še večkrat pa opravljaš;
Oprosti mi brez fraz.

Mojemu pustu.

Tužne sanje,
Skušnje britke,
Oj device,
Stare, vitke;
Prazne mošuje,
Sitne prošnje,
Grenka kava,
Kislo zelje,
To ne spada
V veselje.

<

Svojim znankam.

Oj vi punčke nežne male!
Kolk' še boste klepetale
Oblačilo kter' se šika,
Fante mlade k sebi mika?

×

Bandeljci, moderci
Vmeteljni kodrci
Likani šolnci,
Barvani ličici

□

Ta.

Rokovice glačé.
Odprto srcé:
Vse kakor gré.
Mar ni to deklé?!

○

Pijancu.

Ko te vidim v kavarni,
Pozno v noč pijanega,
Smejé si takrat mislim:
Ko b' žena zdaj prišla.

△

Vprašanje.

Kaj Vi slavni demokrati,
Vi ki znate tolko šprah
Mar vas vendar ni kar hkrati
Svet hudobni strl v prah?!

⊠

Odgovor.

Kaj nek pri nas še manjka?
To res je sitna vganjka.
Če kralj Matjaž naš sladko spi,
Znamenje, da ga treba ni.

A ko vstane mož bradat,
Izgledal bode kot Sokrat,
Položil važno je prisego,
Da z brado zvezal nas bo v „lego“.
Tugomir.

Menažerija v Vrtojbi.

Ako ne verjameš, pa pridi pogledat pr mejdunaj. Začni ogledovati pri št. 001, kjer dobiš vardjana menažerije s kano. Pa prosim te, dragi Briuc, ne zaupaj njegovim besedam in ne udaj se mu, kdo da si, sicer te ovadi. Prosi ga naj ti dà kažipot po menažeriji in potem ga pusti na cedilu ter pojdi dalje. Kmalu se naletiš na nekega csla z naočniki. Pa ne se ga bati. Čeravno se drži kakor bi bil živ, ne vstraši se, ker so ga „balzamirali“ dne 16./2./99 ob 4. uri popoldne. Ta ne stori ti več krivice. Oglej si ga dobro, pa zapomni si dobro njegovo podobo za vsak slučaj. Potem pa udari jo kar naprej, da prideš do neke sube živalice, kateri „krapajo“ kožo. Če te kdo tam zbode z iglo, pa pritečeš, brez da bi vedel, do glavnega zverinjaka. Tu dobiš: gorilo, lintverja, morskega slona, „črne“, arabske bolhe, sove, čuke. To žival varuje pastir „iz hribov“. Okoli pa špancira vsa stradana lesica na čipidi. Tu bi zamudil preveč časa, ako bi hotel vse prav natanjko si ogledati in „zamerhati“. Zato pa samo poškiljaj malo ter pojdi v postranski vagon, kjer se ti pokaže živ prizor: boj med kozo in bikom. To ti ne opišem kako se godi, ker vem, da bodeš zadovoljen, ko bodeš videl strašanske naskoke bika proti mali kozi in kako vendar koza premaga bika.

No kaj pa e tam, si bodeš mislil, kaj pa kričajo oni trije. Stopi bliže pa bodeš slišal. Prvi: bola bola (mesto vola, ker ne more izgovarjati v). Drugi: alf, alf in tretji: jo, jo, jo, jo!

Kakšne živali pa morejo biti to: Bol, Alf, Jo, si bodeš mislil. Dragi moj, nič drugega ni kakor oni bik, ki se je bojeval s kozo. To kričanje je le za „reklamo“, da bi ljudje bolj zahajali noter, k'er se deli ostalo meso (seveda proti plačilu) zadnje oslovske večerje, ki je pa radi pomanjkanja oslov, dne 16/1/99, izostala. Ker pa je meso že staro, bi te znal želodec boleti po njem. Udari jo rajši k novemu županu Poštenoviču, kjer te gotovo bolje postrežejo nego pri „nemški“ menežeriji. *Kipakipapremejdunaj.*

Drobtinice.

Gospod (Kočijažu): „Ljubi mož, povejte, mi kodi se pride najprej na kolodvor!“

Kočijaž: (kazoč z roko na svoj voz): „Prosim vstopite.“

△

Gospod: „Kaj ta roman našega domačega pisatelja nočete brati?“

Gospodižna: „O da, toda le tedaj če je na nemško prestavljen.“

○

Žena (možu pri odhodu v gostilno): „Kedaj prideš domov?“

Mož: „Kedar hočem.“

Žena: „Dobro, toda glej da ne pozneje.“

Gospa: „Ko sem prišla v Benetke, bila je taka povodenj, da sem se morala v gondoli peljati v hôtel!“

Častnik (razvodniku, ki bi imel biti povišan v korporala): „Znate li brati?“

R.: „Znam, g. častnik!“

Č.: „Znate li pisati?“

R.: „Znam, g. častnik!“

Č.: „Kakšnega poklica ste?“

R.: „Doktor filozofije in fizike.“

Žena: (možu pri odhodu na sprehod): „Mož, vzemi s seboj palico na sprehod.“

Mož: „Nikakor ne, da mi jo kedo vzame ter me z njo pretepe! Kje imaš pamet?“

Na njivi kopljejo ljudje krompir; mimo pride nek bogoslovec ter jih vpraša: „Ali veste vi ljudje tudi, zakaj je Bog krompir ustvaril? — Eden reče: „Zato, da ga jemo!“ „O ne, zato da bi ubogi ljudje tudi imeli komu kožo lupiti.“

Neki tirolski kmet, kateri ni mogel več mesecev vsled prevelikega snega otroka h krstu prinesiti, se vendar necega pomladanskega dné spravi na pot k župnišču. Ko začne g. župnik otroka krstiti ter mu da nekaj soli v usta, zagledajo, da ima otrok že zobé; takoj vprašajo kmeta: „Vi, vaš otrok ima že zobé! „O jej jej!“ vsklikne kmetič, „v svoji naglici sem mesto jednoletnega torej dvoletnega vzela!“

Neki šomašter je imel prav hudo črno kravo. Vsakokrat ko je soproga kravo molzla, je moral šomašter na kravo sestiti ter jo tako pomiriti. Enkrat sedi spet ubogi šomašter na kravici ko je bila slučajno slabo priklenjena; krava potegne naglo za verigo in hajdi! bila je na prostem. Zdaj pa zdirja z vso naglostjo z šomašтром mimo farovža; g. župnik pa ravno gleda skozi okno ter kliče šomaštru: „Kam pa, gospod sosed, tako naglo?“ „Kamor krava hoče“, bil je odgovor.

Nekoč se prikrađe svinja pri odprtih durih v cerkev. Cerkovnik po navadi duri zaklene ter nakrat zasliši neko kruljenje ter prestrašen zbeži v farovž g. župniku javit, da se je hudi duh prikradel v cerkev. Fajmošter takoj poišče primerne molitve ter se poda k cerkvenim vratam in začne moliti, med tem pa cerkovnik vrata odpré. Zdajci smukne velika svinja pri vratih ven ter

naravnost župniku med noge, kateri pade, kakor je dolg in širok svinji na hrbet, katera dirja z njim dalje. Prestrašeni duhovnik zakliče svojemu cerkovniku: „Adijo, adijo mežnar, zdaj me hudič že ima!“

Ko smo se enega dne tehtali stopi tudi stari Luka na tehtnico. Ko pa vidi da odvaga precejšnje število kilov pravi začuden: „Sem rekel, da moram dosti vagati, ker jako težko vstanem zjutraj!“

Pridni študent.

(Konec).

Sliš' te dragi mi kristjani,
Moral sem čepet'
V črni klopi sam na strani,
Kakor v prosu „ded“.

Potle prišlo je *latinsko*
Ino *grško* še,
Ker gospodom je slovensko
Vse premalo pře.

Póznat vse stvari, rastline,
So učili nas,
Tud' računstva, zgodovine
Vse za — *kratek čas!*

To je šlo, ko rad bi kravo
Vtaknil v hlačni žep.
Al' če mačka s črno glavo
Vlekel bi za rep.

Oče pa še so hodili
V Marburg mene bit,
Bogme, bil sem v tisti sili
Večkrat bit ko sit.

Dvanajst let sem v šolo gazil
Naši koči v kvar
In sem v peti tázred splazil
Pet in dvajset let star.

Fletno se zares nositi,
Krikati že znam,
Še cigare zmes kaditi,
Če jih le imam!

Jaz sem mojster na plešišču,
Tudi igram rad,
Bodi s kroglo na keglíšču
Bodi „škis-pagat!“

Znani so mi vsi jeziki,
Ki so dobra — jed,
Čarovnik sem tud' velikí
Kader pridem v — *klet.*

Tukaj lahko občudujemo najstrašnejega želodarja v državnem parlamentu na Dunaju. Dokler se je voziral po severnem Češkem, se mu je dobro godilo; tudi v parlamentu samem ima še nekaj korajže, kedar razbiva stole s pokrovci. A tudi ta junak je dobil pest, ki mu je pretresla možgane. Nedavno se je bil zagnal na dunajsko galerijo — kjer so ga tako silno nakrcali, da nosi še danes ovezano „butico“. Ali se bodedo mi Slovani tacega volka bali? — Ali je sploh mogoče, da bi nam ta želodar „popapcal“ Avstrijo!

DOPISI.

Iz Sežane. Tudi pri nas imamo še nekoliko živečih starih veteranov, ki so bili na Laškem v vojski leta 1848. V neki krčmi v Sežani jih je bilo več skupaj med temi je bil tudi naš stari veteran Gregor prav židane volje. Med pitjem izjavi nekdo, da vsi tisti, ki so bili leta 1848. v vojski bodo morali iti na Dunaj pred Cesarja. Naš Gregor je vse prav pazljivo poslušal, potem se tudi on odpravi domov. Hitro naznani svoji polovici to

novico rekoč: Lenčka! pripravi mi čisto srajco in ako je ni, jo moraš kupit, jest moram „jet“ na Dunaj pred cesarja. Sin Fric se pa v kotu oglasi: Mati ni treba verjeti, so ga že kje naplavšali saj vidite, da je „povhen kot lešnik“. Gregor srdito: „Kaj boš ti šmentovc govornu, jest sem bil šestkrat v ognju“. Fric: Ma-ma a sakrabsolsko so mogli bit merzli, da se niste nič „opeku“.

* * *

Meze dobi na trgu Friceta ter mu poda roko rekoč: Vidiš zdaj je gnoj lopato našel. Čez nekoliko se zopet srečata in Meze reče: Fric, daj mi roko! Fric se odreže: „Jo-o-o ne dam, veš kaj Meze, gnoj naj bo po-o-o sebej in lop-pata posebej.“

Iz Avbera. Tu ne prirejamo veselice in zabav. Še celo v predpustu ni bilo nič. Zato te menda tudi ni nič sem?! Ne misli pa, da nimamo tukaj takih, ki bi bili potrebni tvoje britve. Vabil bi te sem, pa vem, da bi se preveč pretresel po teh potih, da bi še briti ne mogel pošteno, kakor bi bilo potrebno. Čast županu, ki tako skrbi za ceste!

Najbolj potreben tvoje britve je nek J. P—an! Ta ima že take kocine, da ga moraš prvo z grabljami razčesat. Ta predpust je bila pri nas „ohcet“. K ti veselici je bil povabljen Avberski „orkester“. Ker je že prišlo do tega, da se je godlo, vključ vsem govorom in prigovarjanju županovem, ni imel tu „možak“ več miru v svoji kosmati duši. Kričal, razsajal, skoraj norel je, da je konečno vendar pripravil „orkester“ ob „bas“. Vedi pa, da je k temu pripomogel njegov adjutant, ki bi se najrajši pisal za „pazzaroli“, ali kaj vem še kako?

S tem pa ni motil slavnosti ni godbe, ampak nadaljevalo se je vse v najlepšem redu. „Orkester“ preskrbel si je precej drugi „bas“.

Veš pa, kaj je še pripomoglo njegovi „sveti jezi? Isti dan mu je bilo sedeti na svatbi med mešetarji.

Kako bi znal ta županovat, zveš v kratkem, pred volitvami gotovo za reklamo.

Priatelj.

Pismo „Jamškega puščavnik pri Reštajnu“. Dragi „Brivče“, potrudi se enkrat k nam v našo Merčnoselo. Delo sicer ne bo prav lahko, a tembolj imenitno. Tukaj najdeš nekega zaraščenega nemčurčka „Peričinga“ Friceta, kateri hoče svet narobe postaviti, da bi vsi ljudje po glavi hodili. Dne 2. prosinca smo imeli volitev v občinski odbor. Za to volitev si je pa Fric tako pete brusil, da je ene nove čevlje razdril. Da bi Ti, dragi „Brivec“ vedel, kako je ta „kuheltičar“ agitiral za svoje pristaše; Ti bi se smejal da bi Te „trebušček“ bolel. Nekoč sedim v svoji kolibici, kar priklobitata — kdo bi si to mislil! — Dušič in Fric v bajtico. O kolika čast! priklanjam se njima jaz. No ne prestraši se preveč naju imenitosti! prigovarjata mi. Prišla sva prav za prav beračit. Beračit?! ostrmim jaz; k meni ubogemu puščavniku? Res, res, „štíme“ prositi odvrne mi Fric. Ali jih še nimate dovolj, kjer se že toliko časa trudite? več kakor nas je, tem bolje je! Vse kar je nespametnih štejem za sebe; ker je pa neumnih več kakor pametnih, zato gotovo moramo zmagati. Čim bolj sem se nju otresal, tem bolj sta me držala, kakor klošč. Moral sem njima obljubiti, da pridem saj k volitvi.

Nekaj bi bil skoro pozabil, kako sta ta dva agitatorja stare značajne odbornike ter vrle narodnjake ogovarjala. No sem si mislil: ti pač vidiš pri svojem bližnjem troho, pri sebi še pa bruna ne! Dušič! ali ne veš kako si pred dvema letoma pošteno narodno občino

Merčnasela osramotil v Brežicah, pri volitv deželnega poslanca? fej te bodi „teučfigaro“! Dragi Brivec, nikar ne prizanašaj ter nju strgaj brez usmiljenja, da Ti bode prihodnjič kaj veselejšega poročal Tvoj udani

„Jamški puščavnik“.

Iz Podkrajja. Dragi Brivec! dopis, katerega si dobil iz Podkrajja od tistih pevk ni tako resničen kakor je bil pisan; res je, da so bile enkrat eno pri studencu zapele, a treba je vedeti, da niso bile vse iz bele vasi ampak le štiri; pa še te so se bile tisti večer nazvižgale sladkega vipavca. Ah, bila je vmes, kakor sem slišal govoriti tudi ena cerkvenih pevk. Pošljatelj onega dopisa, je bil na to pozabil. Zatoraj kadar prideš s tistima dvema pomagáčema semkaj brit, ti bodem jaz prijazno povedal, katera je cerkvena pevka, da bodeš ti njo posebej obril, ker ta je bolj potrebna kakor druge. Zatoraj te tudi jaz lepo prosim, pridi hitro, da se preprij same ne obrijejo. *Studentar.*

Letigrami.

Ljubljana. Drastična slika o naših odnošajih v peti št. „Brivca“, je zdramila naš „triumvirat“. V tajni seji so sklenili *odvaliti* skalo.

Tolmin. Slišali smo te dni potres, ki je trajal sedem sekund — bobnanje je prihajalo od goriške strani.

Rodik

Rozaljka Kovačeva
Ženila se je v Rodiku po vasi,
V mesečini iskal jo je oče
Z lučjo po noči — brez vspeha.
A ona po stranski stezi
Domov ob treh se priklati.
Ko oče jo zagleda,
Za brezovke zgrabi
In B-ga se vsmili
Po r. . . ji zapoje:
Temu treb. se odvadit,
S prva sicer težko gre.

D. I. ZADNIK

Trg Sv. Ivana št. 6 Piazza S. Giovanni
uhod ulica delle Legna TRST uhod ulica delle Legna

TRGOVINA MANIFAKTURNEGA BLAGA
in drobnarij.

Izdelujejo se MOŽKE OBLEKE po meri.

Opomnja. Tvrđka Aite & Zadnik je prenehala. Zadnik pa je odprl novo trgovino (kakor zgoraj) ter se p. n. občinstvu posebno priporoča.

Na ogln S. Lazzaro — Ulica Nuova št. 8

Prodajalnica MANIFAKTUR

prej
Aite & Zadnik
brije od danes naprej po znižanih
ceni za 30% do 40%.

Zaloga je bogata vsakovrstnega blaga
in tkanin. Blago je solidno. Gospodi
nje, ne zamudite te ugodne prilike.

M. Aite. !

EDINO PRAVI PAGLIANOV SIRUP

ki čisti kri.

OPOMIN v interesu lastnega zdravja.

Pravi Paglianov sirup, ki čisti kri, je edino oni iznajden po prof. **Girolamo Pagliano iz Florencije** (ne od Ernesta ali drugih Paglianov. Ernest Pagliano iz Napolja skuša **držnostjo slepariti občinstvo**, češ, da je njega sirup pravi. Ali to ni res. Da je Ernestov sirup res njegov to ne tajimo, ali da ni od iznajditelja to trdimo.

Tvrška **Girolamo Pagliano v Florenciji**, ponudi **10 tisoč lir** vsakemu, ki bi upal dokazati nasprotno, kar pa Ernest nemore.

Opozorjamo Vas na edino tvrško **Girolamo Pagliano v Florenciji Via Pandolfini 18**. Vsaka steklenica ali škatlica nosi položeno marko: — **na svillo modrem polju — črno in raztegnjeno tvrško** Girolamo Pagliano. (To je glavni znak.) **Zdaj ste razumeli.**

Slovenske gospodinje — pozor!

Prodajalnica in zaloga

jestvin in kolonijalnih pridelkov.

Ant. Furlan

ulica Crociera 2 — Piazza S. Francesco 2

Slavnemu občinstvu naznanjam, da sem kupil prodajalnico prej **Ruaro**. Isto sem založil z vsemi potrebnimi jestvinami: vse **sveže in najboljen vrste**. Sprejemam v katero pošiljatev na deželo ter sprejemam isto v komisijo. Jamčim **točnost, solidnost in najprimerjšo ceno**.

Držim zalogo **vsakovrstnih vin**, v botilkah, kakor tudi **vipavsko, istrsko in dalmatinsko** belo in črno. Blago se pošilja po želji tudi na dom.

Ker zagotavljam, da bode moja prodajalnica založena vedno z najboljšim blagom, se nadejam naklonjenost tudi od slavnega občinstva.

Udani

Anton Furlan,

trgovec.

Edino pravi

Paglianov sirup

kri očiščajoč.

Ne jeden tolikih posnemalcev in ponarejevalcev Paglianovega sirupa, se ni nikdar upal taji, da iznajditelj istega ne bi bil prof. **Girolamo Pagliano** — ustanovitelj tvrške v Florenciji, že leta 1838 — katera sama poseduje izvorni proces tega izdelka, kateri je prešel po postavnem pravu dedinstva, in je samo ona v položaju ponuditi, kakov tudi ponuja deset tisoč lir vsakemu bi zamogel protestirati proti temu pravu in dokazati nasprotno.

To naj zadostuje, da bodo odjemalci smatrali nespristen vsak drugi, ki ne bi prišel iz edine fabrike prof. **Girolamo Pagliano iz Florencije ulica Pandolfini 18**. Lastna hiša. Tudi naj se pazi, da vsaka steklenica ali škatlica mora imeti od fabrike depozitiran pečat, ki ima obris v modri barvi prilečen z črnim zategnjenim podpisom.

Girolamo Pagliano
Schutzmarke.

Vsi drugi pečati so ponarejeni.

Pri moj tvrdki

Schivitz & Comp. v Trstu

se dobivajo

stroji vsake vrste in potrebščine k istim. Sesalke in brizgalke vsake vrste. Cevi iz kovin, kavčuka in platna. Medeni in broneni ventili, pipe itd. Orodje za obrtništvo in kmetijstvo. Vse iz prvih tu- in inozemskih tovarn. Nove posode „Emeri“ in škropilnice proti peronospori svojega izdelka in druge.

Garantiram dobroto vsega blaga.

Cene nizke.

Velika zaloga v ulici Zonta št. 5.

Mat. Živic, inženir.

Izdelujem tudi načrte za napravo novih tovarn, plinov, vodovodov, cest itd. Moja tvrška prevzame tudi izvrševanje istih del.

5—10

Svobodni glasovi.

Poučno zabaven list za slovensko ljudstvo.

Letnik 1897/98.

Izdal in založil **Rok Drogenik**.

To knjigo priporočamo vsakomur. Obseza pesni, povesti poučne in znanstvene sestavke. O „Svobodnih glasovih“ se je tudi kritika izrekla pohvalno. „Ljubljanski Zvon“ piše o njih med drugim (zv. II., l. 1898): „... treba priznati, da je v doslej izišlih „Svobodnih glasovih“ mnogo lepega leposlovnega gradiva v poeziji in prozi.“ Dobiva se po znižani ceni à 40 kr. Izvod pri izdajatelju g. R. Drogenik-u v Trstu, via Belvedere 45. A.

Prodajalnica pri sv. Ivanu

št. 336

ima veliko zalogo vsakovrstnih kolonijalnih jestvin kakor: *kavo, riž, olje, kis in razne moke* in močnata jedila. Drži v zalogi razna manifakturke tkanine za oblačila. — Cene primerne.

Tobakarna. —

Za obilen obisk se priporočuje:

Ana Gašperčič

trgovka.

Dve sv. vanki.

„Kaj maraste Marika, ke jemaste tašne fajne šolne z brunela.“ — „Ja, sej jih imaste tudi vi lahko — bešste čedol h **Pepetu Krašovcu** tam najdeste takšne ku česte. Dobite na zbiru: z brunela, se svetlim pontalom, se žametam spret. Tudi ima rumene škarpete visoke za zvezat in tudi za otroke, čene ali kukar se zbereste.“ — „Ma či je ta betega?“ — Kaj ne znašste, saj hodijo vsi naši manderjarski, moški in ženske dol. Dobite ga tam pri cerkvi sv. Petra le prašajte po **Pepetu Krašovcu**, vsi vam ga pokažejo.

Jožef Stantič

čevljar v Rosariu.

Domača gostilna.

Podpisani vabi svoje rojake in druge Slovence

v svojo gostilno, v ulici Madonnina št. 29

Poleg gostilne je tudi *vrt za igro na kroglice*.

Točil bode **dobra vina, vipavska in istrska, kraški teran ter KOSLERJEVO PIVO.**

Rojaki stanujoči pri sv. Jakobu in drugi gostje dobe v moji gostilni vedno **dobro, čedno in točno postrežbo**.

Tudi za *prigrizek* je priskrbljeno. — Priporočuje za obili obisk.

Spoštovanjem **Martin Marc** gostilničar.

Usojam si slavnemu občinstvu naznaniti, da prevzamem in izvršujem točno naročila na

kavo, čaj, olje, riž, makerone, delikatese, sadje, ribe, vina itd.

Pošiljatve v omotih po 5 kg. oddajam po pošti, one od 30 kg. naprej pa po železnici s porzetjem.

Take pošiljatve se izplačajo vsakomur, posebno p. n. gg. krčmarjem, družinam in onim, ki rabijo za dom različne jestvine ali žele o raznih prilikah nabaviti si specialitete, katerih se na deželi ne dobi, ali pa le zelo drago, n. pr. *morske ribe in rake, sveže sadje, fino olje*, itd.

Glavni moj namen je razpošiljati dobro blago in po nizki ceni.

Cenike dopošljam radovoljno in brezplačno.

Za p. n. gg. trgovce imam poseben cenik in zamorem dajati blago po tako nizkih kupih, da se ne bojim konkurence.

Tudi sprejemam zastopstva in vsakojaka posredovanja.

Z odličnim spoštovanjem

ERNEST PEGAN

Trst, ulica S. Francesco št. 6.

Domača slovenska gostilna Fran Valetič

v ulici Solitario št. 12.

toči dobro, črno in belo

vipavsko, istrsko in okoličansko vino.

Daja se tudi vino na debelo krčmarjem in družinam po znižani ceni. — Kuhinja je preskrbljena z vsem potrebnim.

Postrežba točna. Cena primerna.

Za mnogobrojni obisk se priporoča udani Fran Valetič, krčmar.

Rusko-slovenski slovar

sestavil Hostnik, izdala

GORIŠKA TISKARNA A. GABERŠČEK

v Gorici.

Stane samo **3 krone**

Slovenska mladina, ki želiš čitati ruske duševne velikane v izvorniku in si tako nasrkati slovanskega duha, segaj pridno po ruski slovnici, katera obsega slovnico-slovarček in berilo.

Gostilna Bratje Ribarić

Ulica Conti (za Holtom)

Ja vlijam slav. občinstvu, da v moji gostilni dobi vsak mojih gostov dobro *črno* istrsko in dalmatinsko *belo* ipavsko vino Točim **tudi vedno sveže Drejerjevo pivo** v sodčkih in buteljkah. Lačni želedec dobi v kuhinji potrebna jedila. Imam tudi prostor za kegljanje.

Ulica Conti (za Holtom)

Mihovil Ribarić

Leta 1881. v Gorici ustanovljena tvrdka

E. Riessner, v Nunski ulici 3,

(nasproti nunski cerki)

priporoča preč. duhovščini in slavnemu občinstvu svojo lastno izdelovalnico umetnih cvetlic za vsakovrstne cerkvene potrebe. Ima veliko zalogo nagrobnih vencev, za mitvaške potrebe, voščene sveče itd. vse po zmeri ceni. — Naročila za deželo izvršuje točno in solidno. Priporoča slav. občinstvu tudi svojo tiskarno črk na perilo.

Slovenska gostilna „PRI PETELINU“ v Trstu

sprejme v svoje prostore vsakega lačnega in utrujenega gosta ter ga pogosti z jedjo in pijačo, da bode zadovoljen.

Gospodar gostilne

ANTON VODOPIVEC

je preskrbel svojim gostom hladnega, vedno svežega piva, vina belega in črnega vipavskega in butiljkom. Prijazna gospodinja pa Vas postreže z tečnim zajuterkom, kosilom, večerjo na željo gosta.

Da bolje ustrezem svojim cenj. gostom, posebno pa trudnemu popotniku, napravil sem tudi spalnice z mehkiimi in čednimi posteljami, katere oddajam svojim gostom v prenočišče. — Cena je zmerna.

Vse prav čedno, zdravo in ceno. Popotnik, ko prideš v Trst, ozri se na krasno tablo:

„PRI PETELINU“
Ulica Ghega šte. 7.

Prodajalnica jestvin VEKOSLAV PEČENKO

Ulica Commerciale št. 11.

Naše slovenske gospodinje, lišne in druge, katere stanujejo v okolici moje prodajalnice naznanjam, da se v moji zalogi dobé vse potrebne jestvine za katero si bodi družino:

kava, olje, riž, sir, makaroni, fižol, moka sveče, frank itd.,

Vse po primeru ceni samo dobro in zdravo blago.

Kedor pride enkrat se vrne.

Z obilni obisk se priporoča udani

2-2 **Vekoslav Pečenko, trgovec.**

Svoji k svojim!

Podpisani priporoča slovenskemu občinstvu svojo bogato založeno *pekarijo-prodajalnico*. — Postreže se vsaki čas s svežim kruhom po navadnih cenah; *prodajalcem, krčmarjem, gostilničarjem in odjemalcem na debelo* ustreže točno s primernim odbitkom. Kruh se prinaša na zahtevo na dom. Razum kruha, dobi se v prodajalnici *vsih vrst moke* — domače pečivo — razne sladkarije in *pristno domače maslo*. — Sprejema v peko domači kruh, gibanice in kar kdo želi; vse po *nizkih cenah*. **Pekarija je v ulici Stadion št. 20**, odprta je od 5. ure zjutraj do 10. zvečer. — Priporoča se posebno našim slovenskim materam in njih *hčerkam*, da ga pogosto obišejo.

udani **Jakob Perhanc**,
lastnik.